

UZASADNIENIE

Powodowie S. B. (1) i M. B. wnieśli o nakazanie pozwanemu W. B. przywrócenie naruszonego posiadania służebności gruntowej o treści odpowiadającej wykonywaniu służebności gruntowej przejazdu i przechodu przez działki o numerze (...) miejscowości S., gmina O., poprzez nakazanie pozwanemu, aby usunął szlaban uniemożliwiający korzystanie z drogi oraz poprzez nakazanie pozwanemu, aby nie stawiał żadnych dalszych przeszkód w wykonywaniu służebności gruntowej przejazdu i przechodu do działki o nr (...) stanowiącej własność powodów. Nadto domagali się zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że S. i M. B. w dniu 27 lutego 1978 roku nabyli od J. J. zabudowaną nieruchomość rolną położoną w miejscowości (...), gmina O.. W tym czasie do nieruchomości państwa B. wiodła jedyna droga, która przebiegała od drogi krajowej nr (...) poprzez działki o numerach geodezyjnych (...) należącej do gminy O., która jest oznaczona w ewidencji jako droga i prowadzi do nieruchomości należącej do powodów. Droga ta najprawdopodobniej została wytyczona i wykonana przed 1945 rokiem. W chwili obecnej droga ta jest trwałym i widocznym urządzeniem. Od momentu jej nabycia wnioskodawcy systematycznie w/w drogę utwardzali, wykaszali, równali, odśnieżali i oczywiście stanowiła ona jedyny dojazd do ich posesji. W chwili obecnej droga ta także stanowi jedyny dojazd do ich posesji z racji sprzedaży działek o numerach (...) miejscowości S. na rzecz M. G..

W dniu 1 października 2018 roku pozwany na swojej działce postawił metalowy szlaban, który jest trwale przytwierdzony do gruntu i uniemożliwia korzystanie ze służebności drogi przejazdu do nieruchomości powodów.

W odpowiedzi na powyższe pozwany W. B. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów w sposób solidarny na jego rzecz kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Wskazał, że powództwo jest niezasadne dlatego powinno zostać oddalone w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że powodom nie przysługują prawa wynikające ze służebności gruntowej, na którą się powołują, co też jego zdaniem wynika z analizy załączonego do pozwu odpisu księgi wieczystej. Nadmienił, że do 2011 roku nieruchomość pozwanego była obciążona służebnością osobistą na rzecz D. L.. Prawo to jednak wygasło i obecnie nieruchomości pozwanego nie są obciążone żadnymi służebnościami. Stąd pozwany twierdzi, że pozwani nie dysponują prawem, na które się powołują.

W ocenie pozwanego nawet przejazd przez jego nieruchomość nie zagwarantuje powodom realizacji drogi koniecznej do drogi krajowej nr (...) bowiem by ten skrót ten był użyteczny należy przekroczyć również przez teren (...) w tym tory kolejowe. Natomiast zdaniem pozwanego powodom nie przysługuje jakiegokolwiek prawo przejazdu przez teren (...) z uwagi na to, iż te tereny należą do kategorii terenów zamkniętych, na których obowiązuje zakaz wstępu, co wynika z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 2003 roku o transporcie kolejowym.

Pozwany wskazał, że w rzeczywistości powodowie muszą mieć prawnie zagwarantowany dostęp do drogi publicznej np. gminnej i taki dostęp posiadają od strony drogi tzw. „łęgowskiej”. Na marginesie wskazali, że zainstalowany szlaban jest urządzeniem ochronnym i nie stanowi przeszkody we wjeździe na nieruchomość pozwanego.

Postanowieniem z dnia 15 października 2018 roku tutejszy Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powodów S. B. (2) i M. B. poprzez nakazanie pozwanemu W. B. nieczynienia przeszkód w swobodnym korzystaniu przez małż. S. i M. B. ze szlaku drożnego biegnącego przez działki należące do pozwanego W. B. a oznaczone ewidencyjnie numerami 150/12 i 150/13 w ten sposób, aby umożliwił on powodom S. B. (2) i M. B. swobodny przechód i przejazd przez posadowiony na jego działce szlaban poprzez wydanie kluczy do tego szlabanu (do kłódki) lub jego otwarcie - do czasu prawomocnego zakończenia sprawy.

Jednakże, na skutek zażalenia pozwanego na powyższe orzeczenie, postanowieniem z dnia 11 stycznia 2019 roku wydanym w sprawie I Cz 12/19 Sąd Okręgowy w Suwałkach zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia powodów oddalił.

Kolejno postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 31 stycznia 2019 postępowanie w sprawie zostało zawieszono z uwagi na śmierć powoda M. B..

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2019 roku postępowanie zostało podjęte z udziałem spadkobierców M. B., a to R. B. i S. B. (3) [i S. B. (1) również jako spadkobiercy po M. B.]. Wezwani poparli żądanie pozwu.

Na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku pozwany wniósł o wezwanie do udziału w sprawie po stronie pozwanej w charakterze interwenientów samoistnych: (...) S.A., Skarb Państwa - Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w O., oraz W. S..

Sąd, na wniosek pozwanego zawiadomił o toczącym się postępowaniu (...) SA oraz Skarb Państwa – Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad O/O.. Jakkolwiek trudno w zakresie powyższego wniosku (szersza argumentacja jego złożenia k. 108 v.) przyporządkować go do którejś z instytucji wskazanych w k.p.c. (art. 77-85 k.p.c., czy art. 194-198 k.p.c.), które autor wniosku mógł mieć na myśli, to ze względu na uregulowania dotyczące wymogów zjazdu z drogi publicznej, czy warunków dotyczących przejazdów przez torowisko, Sąd ww. podmioty zawiadomił o toczącym się postępowaniu.

Sąd pominął w tym zakresie uwzględnienie powyższego wniosku co do W. S. jako, że ani przeciwko niemu nie zostało skierowane powództwo o przywrócenie posiadania, ani też w istocie fakt przynależności do określonej osoby własności gruntu, którego dotyczy posiadania, pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przeciwko osobie naruszającej posiadanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie M. i S. B. (1) od 1978 roku są właścicielami nieruchomości zabudowanej położonej w S., gmina O., o numerze ewidencyjnym (...).

/dowód: 2 akty notarialne – k. 23-27/

Powodowie od daty nabycia w/w nieruchomości celem dojazdu do swojej nieruchomości od drogi krajowej nr 65 korzystali z działek o numerach geodezyjnych (...). Także tym szlakiem drożnym dojeżdżali do nich dostawcy pasz dla zwierząt, członkowie rodziny i pracownicy zatrudnieni w gospodarstwie rolnym.

Powodowie dbali o w/w szlak drożny - odśnieżali go, pracownicy ich gospodarstwa go równali i łatali powstałe dziury.

Poprzednicy prawni w/w działek nie sprzeciwiali się korzystaniu przez powodów z działek, nigdy wcześniej nie utrudniali im korzystania z nich ani nie grodzili szlaku drożnego.

/dowód: zeznania świadka K. P. na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (moment nagrania: 00:20:19-00:33:44) – k. 109; zeznania świadka J. R. na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (moment nagrania: 00:33:44- 00:36:35) – k. 109v; zeznania świadka A. Ś. na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (moment nagrania: 00:42:03-00:47:41) – k. 110; zeznania świadka D. L. na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (moment nagrania: 00:54:23-00:59:19) – k. 110v; zeznania świadka M. G. na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (moment nagrania: 01:02:55-01:07:36) – k. 111/

Pozwany jest właścicielem nieruchomości - działek położonych w obrębie S., gm. O., oznaczonych nr ewidencyjnymi 150/12, dla której w tut. Sądzie prowadzona jest księga wieczysta KW (...), dla której w tut. Sądzie prowadzona jest księga wieczysta (...).

Natomiast działka (...) oznaczona księgą wieczystą (...) prowadzoną przez tut. Sąd stanowi własność gminy O. i oznaczona jest w ewidencji jako droga.

/dowód: wydruki kw - k. 13-22; zbiór danych (...) k. 104; mapa – k. 12/

Pozwany w dniu 1 października 2018 roku na działce będącej jego własnością ustawił metalowy szlaban z tabliczką o treści "teren prywatny; wstęp wzbroniony". W posadowieniu szlabanu pomógł mu W. P..

/dowód: fotografie - k. 9-11; zeznania świadka W. P. na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2019 roku (moment nagrania 00:03:13-00:09:26) – k. 135/

Pismem z dnia 3 października 2018 roku powodowie wezwali pozwanego do zaprzestania naruszania posiadania drogi dojazdowej do ich posesji, a biegnącej przez działki oznaczone ewidencyjne numerami 150/12 i 150/13 stanowiących własność pozwanego. Nadto wezwali pozwanego do usunięcia szlabanu posadowionego w dniu 1 października 2018 roku, który uniemożliwia powodom przejazd wyżej wskazaną drogą. Wezwanie zostało doręczono pozwanemu w dniu 4 października 2018 roku.

/dowód - wezwanie – k. 7, zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 8/

Kłódka zamykająca szlaban została usunięta w wykonaniu prawomocnego postanowienia tut. Sądu z dnia 27 listopada 2018 rok wydanego w sprawie I. C. 624/18 [poprzednia sygnatura niniejszej sprawy] o udzielenie zabezpieczenia roszczenia z powództwa M. G. przeciwko W. B. o naruszenie posiadania.

/dowód: okoliczności bezsporne/

Na działce oznaczonej nr (...) usytuowany jest przejazd kolejowy drogowy w relacji E. - G.. Działka ta stanowi własność Skarbu Państwa w użytkowaniu wieczystym (...) Spółka Akcyjna Zakład (...) w O.. Powodowie nie posiadają jakichkolwiek praw do nieruchomości będących we władaniu w/w podmiotu.

/dowód: pismo - k. 49/

W dniu 27 listopada 2018 roku Komisja powołana w sprawie warunków likwidacji przejazdu kolejowego wskazała, że co do zasady przejazd, o którym mowa powyżej, nie spełnia postanowień warunków dla przejazdów kolejowych, stąd należy poddać go procedurze likwidacji. Jednakże wskazano, że decyzja o możliwość likwidacji przejazdu powinna zapaść dopiero po rozstrzygnięciu sądu w sprawie ciągu tej drogi. Do ostatecznego rozstrzygnięcia sądowego przejazd powinien zostać otwarty. Po uregulowaniu spraw z drogą Gmina O. jest zainteresowana przejęciem i upublicznieniem, tj. nadaniem statusu drogi publicznej.

/ /dowód: protokół - k 106-107/

W dniu 21 grudnia 2018 roku zmarł powód M. B..

/dowód: odpis skrócony aktu zgonu - k. 82/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody.

Sąd pominął wniosek o „wizję lokalną” jako że wniosek w tym zakresie został cofnięty na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku (k. 112) i ponownie na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2019 roku (k. 136).

Wniosek o dopuszczenie dowodu z akt egzekucyjnych Km 1829/18 na okoliczność przymusowego usunięcia kłódki został oddalony, albowiem fakt wykonania postanowienia o zabezpieczeniu jest znany Sądowi z urzędu.

Oddalony został również wniosek pozwanego zgłoszony na rozprawie w dniu 4 czerwca 2019 roku o oględziny miejsca celem stwierdzenia istnienia innych dróg dojazdowych dla powodów do drogi publicznej, konieczności

przejazdu przez teren zamknięty (...) oraz nielegalnego wjazdu na drogę krajową nr (...). Podstawą oddalenia wniosku jest nieprzydatność dla rozstrzygnięcia sprawy, co uwarunkowane było wskazanymi we wniosku dowodowymi okolicznościami. Fakt możliwości dojazdu do nieruchomości powodów inną trasą aniżeli poprzez działki oznaczone ewidencyjnie numerami 150/12, 150/13, 174, 268 i 176 pozostaje bez wpływu na treść wyroku z uwagi na brzmienie art. 478 k.p.c. i wskazany tam zakres okoliczności branych przez Sąd pod uwagę w niniejszym postępowaniu.

Oddaleniu podlegał też wniosek pozwanego o zakreślenie 14 dniowego terminu na zgłoszenie ewentualnych wniosków dowodowych (k. 112v). Co do zasady aż do zamknięcia rozprawy strona może przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Pismo zawierające wniosek dowodowy można złożyć w każdym czasie i nie wymaga to postanowienia Sądu.

Nadto Sąd oddalił również wnioski pozwanego zgłoszone na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2019 roku o przesłuchanie stron z pouczeniem i o oględziny. Przy czym podstawą oddalenia wniosku o oględziny jest wskazany już wyżej zakres badania okoliczności faktycznych sprawy. Natomiast podstawą oddalenia wniosku o przesłuchanie stron jest zakres art. 299 k.p.c. W ocenie Sądu w sprawie nie pozostały żadne niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Wszystkie okoliczności zostały w ocenie Sądu już wyjaśnione w toku przeprowadzonego wcześniej postępowania dowodowego. Dopuszczenie tego dowodu doprowadziło by w istocie do niczym nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawą prawną jest art. 344 k.c. w myśl którego przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem (§ 1). Roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia (§ 2).

Z powyższego zatem wynika, że treścią żądania posiadacza jest przywrócenie stanu poprzedniego i zaniechanie naruszeń. Przywrócenie stanu poprzedniego ma na celu przywrócenie pełnej możliwości wykonywania faktycznego władztwa przez posiadacza, zaś zaniechanie naruszeń dotyczy powstrzymania się od czynienia takich działań, tj. naruszających bądź też ograniczających posiadanie w przyszłości.

Posiadanie jest stanem faktycznym chronionym przez ustawodawcę, a z którym to stanem faktycznym niejednokrotnie wiążą się i skutki materialnoprawne, chociażby nabycie prawa własności wskutek zasiedzenia (art. 172 § 1 k.c.).

Jak wynika zaś z art. 478 k.p.c., sąd rozpoznając sprawę o naruszenie posiadania bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego. Z tego względu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma znaczenia tytuł prawny do przedmiotowych działek. Roszczenie z art. 344 k.c. dotyczy jedynie ochrony stanu faktycznego (nie prawnego), tj. posiadania, bez względu na tytuł prawny posiadacza do korzystania z nieruchomości. Żądanie przywrócenia naruszonego posiadania nie jest żądaniem skierowanym do prawa, lecz dotyczy stanu faktycznego. Nie zmierza do pozbawienia naruszydźciela prawa posiadania rzeczy, lecz do odzyskania przez dotychczasowego posiadacza faktycznego władztwa nad rzeczą w związku z samowolą uprawnionego w realizowaniu przysługującego mu prawa do rzeczy (art. 478 k.p.c.) (zob. np. wyrok SN z 17.12.2003r., IV CK 297/02, dostęp LEX).

Z powyższego wynika, że kognicja Sądu w sprawach o naruszenie posiadania ograniczona została do rozważenia kwestii, czy osoba występująca z żądaniem przywrócenia posiadania była w istocie posiadaczem i czy nastąpiło naruszenie jej władztwa nad rzeczą. Przy czym chwilą wyznaczającą zakres badania przez Sąd chwili ostatniego stanu posiadania jest data wskazana w pozwie przez powoda, odpowiadająca utracie przez niego posiadania, wskutek pozbawienia go władztwa nad rzeczą czy samej możliwości korzystania z niej.

Stąd też w sprawie niniejszej celem rozstrzygnięcia należało ustalić, w pierwszej kolejności czy powodowie w dacie wskazywanej utraty posiadania (data posadowienia szlabanu) byli posiadaczem spornych nieruchomości oraz czy na skutek działań pozwanego posiadanie to zostało utracone.

Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Zgodnie z art. 352 § 1 k.c. kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności. § 2. Tego artykułu stanowi z kolei, że do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy.

Przy czym na posiadanie składają się zaś dwa elementy: element fizyczny (*corpus possessionis*) wyrażający się we władaniu rzeczą oraz element psychiczny (*animus possidendi*) wyrażający się w psychicznym nastawieniu do wykonywanego władztwa. Oznacza to, iż posiadacz znajduje się w sytuacji, która pozwala na korzystanie z rzeczy w taki sposób, jak to mają prawo czynić osoby, którym przysługuje do rzeczy określone prawo. Przy czym musi istnieć wola wykonywania względem rzeczy określonego prawa dla siebie, czyli we własnym imieniu. Zatem posiadaczem rzeczy jest ten, kto włada rzeczą i postępuje z nią jak osoba, której przysługuje do niej prawo własności lub inne prawo.

Przechodząc zatem do oceny zasadności roszczenia wskazać należy, że w ocenie Sądu w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż powodowie byli posiadaczami spornego szlaku drożnego od daty zakupu przez nich nieruchomości w 1978 roku. Bezspornym jest, że dojazd do nieruchomości powodów od tej daty prowadzony był przez działki o nr geodezyjnych 150/12, 150/13, 174, 268 i 176. Powyższe potwierdzają zeznania świadków.

Na istnienie w/w drogi od już 1965 roku, a także na korzystanie z niej przez powódkę wskazywał świadek J. R.. Świadek A. Ś. zeznał, że istnienie drogi przebiegającej w opisany wyżej sposób pamięta od 1984 roku. Potwierdził, że powodowie poruszali się w/w droga, a jego rodzice powyższemu się nie sprzeciwiali, on podobnie. Natomiast K. P. wskazała, że od 1993 roku dojeżdżała do posesji powodów m.in. przez działki (...). Świadek zeznała także, że tym szlakiem poruszali się także dostawcy pasz do gospodarstwa powodów.

Tym samym przyjąć należało, iż powodowie faktycznie posiadali sporne grunty. Korzystanie z nich polegało na powtarzających się aktach, o różnej częstotliwości. Zdaniem Sądu posiadanie fragmentów nieruchomości – działek oznaczonych ewidencyjnie nr 150/12 i 150/13 przez powodów miało oba element, tj. fizyczny i psychiczny. Od daty objęcia w/w nieruchomości w posiadanie nikt nie sprzeciwiał się wykonywaniu władztwa przez powodów, stan ten był akceptowalny przez poprzednich właścicieli spornych nieruchomości. Nadto powodowie pozostawali w przeświadczeniu, że z nieruchomości spornych celem przejazdu i przechodu do ich nieruchomości mogą bez przeszkód korzystać, co też czynili. Dojazd do ich nieruchomości przez działki (...) pożytywali jako „drogę”.

Nie ulega również wątpliwości, że sposób, w jaki to czynili powodowie, odpowiada służebności przejazdu, choć przysługiwanie powodom takiego prawa nie zostało w żaden sposób dotychczas usankcjonowane. Fakt istnienia takiego rodzaju władztwa nad rzeczą pozostaje w zakresie zainteresowania Sądu jedynie na użytek oceny, czy przed czynnościami pozwanego opisanymi w pozwie, powodowie taki sposób korzystania z tej nieruchomości wykonywali, choćby w istocie przez jeden dzień.

Nadto nie podlega wątpliwościom, że powodowie posiadali tą nieruchomość, korzystali z niej celem dojazdu do własnej posesji jak również że doszło do naruszenia takiego posiadania na skutek działań pozwanego.

Jak wynika z ustaleń sądu pozwany na swojej nieruchomości posadowił szlaban uniemożliwiający powodom przejazd i przechód do nieruchomości stanowiącej ich własność. Podkreślić przy tym należy, że charakter ich posiadania w istocie dla samej ochrony w oparciu o art. 344 § 1 k.c. pozostaje bez znaczenia, albowiem przysługuje w przypadku posiadacza zależnego jak i samoistnego. Nadto nie uchyla samowoli fakt, że naruszenie posiadania zostało dokonane przez osobę,

której służy prawo własności. Posadowienia szlabanu pozwany nie negował. Okoliczność jego posadowienia nie była zatem okolicznością sporną.

Pozbawienie powodów posiadania było przy tym samowolne, bowiem polegało na bezprawnym wkroczeniu w sferę władztwa faktycznego posiadaczy (powodów). Charakter samowolny wynika także z faktu, że pozwany nie dysponował prawomocnym orzeczeniem sądu, decyzji administracyjnej czy też zgodą samego posiadacza, stwierdzającymi, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Działania pozwanego nie mają także oparcia w przepisach prawa.

W niniejszej sprawie, z uwagi na brzmienie art. 478 k.p.c. bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostaje prawo własności działek oznaczonych ewidencyjnie nr 150/12 i 150/13. Nadto nie miało znaczenia czy pozbawienie posiadania było w okolicznościach sprawy słuszne i uzasadnione.

Podkreślić w tym miejscu należy, że stosownie do przepisów art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. na powodach spoczywał ciężar wykazania władania nieruchomością należącą do pozwanego oraz wykazania, że stan ten został przez stronę pozwaną naruszony. W ocenie Sądu w świetle powyższego powodowie obowiązkom tym sprościli, co uzasadnia przyznanie im w tym zakresie a wynikającej z treści art. 344 § 1 k.c. ochrony.

Marginalnie wskazać należy, że bez znaczenia w sprawie niniejszej pozostaje to czy do nieruchomości powodów prowadzi jeszcze inna droga czy też nie. Jak już na wstępie zaznaczono kognicja Sądu w sprawach o naruszenie posiadania ograniczona została do rozważenia kwestii, czy osoba występująca z żądaniem przywrócenia posiadania była w istocie posiadaczem i czy nastąpiło naruszenie jej władztwa nad rzeczą. Stąd pkt I wyroku.

Powództwo w dalszej części zostało oddalone, bowiem żądanie sformułowane w pozwie jako „ nakazanie pozwanemu. aby nie stawiał żadnych dalszych przeszkód w wykonywaniu służebności gruntowej przejazdu i przechodu do działki o numerze (...) stanowiącej własność powodów” jest za daleko idące. Przywrócenie posiadania skierowane przeciwko pozwanemu dotyczy jedynie działek oznaczonych numerami (...), zatem jedynie w tym zakresie można nakazać pozwanemu zaniechania naruszenia posiadania.

O kosztach procesu (pkt III wyroku) orzeczono w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyło się: uiszczona opłata od pozwu – 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika strony powodowej wraz z kosztem uiszczonej opłaty skarbowej od złożonego do sprawy pełnomocnictwa – łącznie 337 zł.

/-/ SSR Adam Kowalczyk

O., dnia 24 września 2019 roku

sygn. akt: I. C. 237/19

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać pełn. pozwanego.

SSR Adam Kowalczyk